

VÉCSEI RITA ANDREA

Pegasus blue

Nyárra van kalibrálva a hely, nagy lombú szilfára.
Túl vad itt a meleg, míg levéltelenek az ágak.
Március van, extra napfény, ebéd előtt kis kiülés.
Nincs mi megvédjen, forró a szék.
Az asztalon árnyék, vízvető formájú téglalap.
Mint egy tálca, dohánylevéllel a közepén.
Kerül kívülre is morzsalék, mikor feltámad a szél.
A papírhüvelyek rendben sorakoznak.
Csak egyszer gurul el véletlen egy.
Harmada üres, a cigi illúziója, de jó lesz.

Más tölti a kapszlit, mint aki majd szívja.
Nem igazodik a kéz a művelethez.
Kész ceremónia, precíz, gépies.
Nem mozog a térd se, csupasz, fehér tészta.
Ötvennyolc évig ázott a Széchenyiben.
A bérletet ez évre megvette, nem tudta lejárni.
Mert nem tudott járni a végére.
A pénzt visszakérte, ilyen nem fordult még elő.
Az igazgató engedélyezte, nyomós az ötvennyolc év.
Személyesen vitte föl neki az elúszott összeget.
Muszáj egy cigi.
Köhög.

A lánya halványkékben esküdött.
Gyerekek már nem lesz, abból kiöregedett.
Legalább nem kell nagyszülő nélkül maradni senkinek.
Halványkék ruhához kerestek halványkék nyakláncot.
Együtt járták be a zsidónegyedet.

Nászajándéka a lánchoz talált kék karperec lett.
Fülbevalót az árus ráadásnak adott.
Köhög, igazítani próbál a dohányon.
Az még simán megy, hogy rágyújtson.

Ebédhez hívnak, föl kell állni innen.
Előtte még egy frissen meglett szál, ne stokizd be, kérlek.
Így jó, hogy nem tömöd szorosra.
És jó kint a virágszag, a fák virágoznak.
Csúsztatja a talpát, szobák előtt halad, belát a férfira.
Kemény arcélén ott a déli düh, nem eszik ma se.
Konokul alszik helyette.
Elér az asztalig, még nem ültettek ki senkit, első lett.
A cigik a köpenyzsebbe férnek, a dohány is.
A hüvely már nem.
Pegasus blue, nézi a dobozt maga mellett.
Az állán csorog a karfiolkrémleves.

Valahol az őszben

Mintha kemény tollakból lett volna rajtunk kabát,
nem egyszerre vetettük le.

Ahogy a madarak szórják, úgy szórtuk el mi is,
aztán a legnagyobb melegben
ott álltunk meztelen egy indián poncsó kapucniján.

Karunkon a sebeket ágak karcolták,
és kerítések hagytak rajtunk türkizkék nyomot.

Két meztelen hasú madár,
álltunk egymással szemben összenőve.

Paradicsommadarat ha sose láttál,
azt képzeled, hogy sárga, van benne zöld és élénkpiros,
gömbszárnya fénylik, ha figyelsz, elszórakoztat.

Nem énekel, pedig ezt vártad, így hamar unni kezded,
rád tör a félsz, a többi elköltözik, ő marad.
Szorít, ha táncunk végképp harcba fullad.

Egymásba tépnünk fogytán volt a hely.

Édes szőlő mellé langyosították a mézet,
ünnep volt, mire a tollunk újra nőni kezdett.

A megszokottnál lágyabb kanapé, pulóver,
halványkék gyapjú, szívénel egy apró, ágaskodó ló,
különféle ízek jelölték az estét.

Egy kis narancs kő járta be a testem,
kézmelegtől meleg karneol.

Mások a birsalmát hagyják lehullani,
városi fa, azt hiszik, dísznek van,
mi sajtot főztünk még a foltosakból is.

Legvégül azt csíptünk szét, mint korgó gyomrú héják,
dióval, mert úgy az igazi.

Mondják, a remény

Mintha valaki tényleg ott járna,
fenn a fák hegyén.
Nem, szó sincs róla, ki a csillagokat gyűjtja,
inkább talán madár,
de mégse, mert reccsen súlyosan az ág.

Nyár elején ablak elé húztam az ágyam,
hogy közelebb kerüljön hozzám a kert,
dőljön egyenesen rám az éjjel,
nyitott sátor lett a szobám.
Combomat mandulamorzsa szúrja,
egyszerre sós és édes, mézkérget sütöttek rá.

Úgy hallgatózom, mint aki fél,
a fotelról kölcsönvett pléd alatt,
bent fény, kint sötét van,
láthatatlanná kéne tenni magam,
mellettem szótár és üveg pohár.

Figyelni próbálok a könyvre,
hirtelen túl nagy a csönd, ezért leszek biztos,
hogy valaki áll, nem is a fák hegyén,
annál sokkal lejjebb, a mályvabokrokznál.

Tudom, hogy itt van, ki lenne más,
megugatják a szomszéd kutyák,
nehogy elbizonytalanodjam,
ilyenkor muszáj felkelni például inni.
A vízre minálunk várni kell,
sokáig langyos folyik, zajos a csap éjszaka.

Kihúszom magam, járkálok egy kicsit,
sajnálom a fiús, csíkos pizsamát,

lehetnék nőiesebb,
óvatosan pisilek, nehogy hallja a szellőzőn át,
nem pisilek még előtte nyilván.

Fogat mosok, közben járkálok,
higgye azt, hogy mindig így mosok fogat,
a borosüveget lazán szemétkébe dobom,
polcra teszem a mandulát.

A konyhaajtó rácsán át kisóhajtok a sötétbe,
akárha levegőznék,
nem nyitom ki, látsszon, nem vagyok szabad,
mégse börtön egészen,
nincs a csíkos alsóra szükség.

A bugyit magamon hagyom,
sétálgatok konyhán, ebédlőn át,
kibontom a hajam, megrázom,
az üvegfalnál nyújtózkodom,
mindent úgy, mintha színpadon.
Lehasalok, szótár, korty víz, betakarózom.

Ugatnak a kutyák, valaki jár a fák között,
a remény és a félelem,
hol, melyik bokor mögött,
hideg az orrom, kezem, pléd alól kilógó részeim,
most vagy bejön,
vagy menjen haza, mert még megfázik itt nekem.